

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra STILLELIVS-FOLK (1889)

Citation: Schandorph, Sophus: "Stillelivs-Folk - Poet og Junker. - 1904", i Schandorph, Sophus: *Stillelivs-Folk - Poet og Junker. - 1904*, 1904-05, s. 47. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph07-shoot-idm140492335476832/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Stillelivs-Folk - Poet og Junker. - 1904

hen i tynd Melsauce, for at Familien kunde faa en klækkelig Fordel paa ud af slet betalende Kostgængere.

Uh . . . hvor var han en Filister! En prosaisk daarlign Person! Hvad havde alt slikt at sige?

Kunde Idealet ikke vindes . . . eller vandtes det ikke bedst gennem Kamp og Strid mod Dagliglivets elendige Krav? Var han ikke en begavet Fyr? Havde han ikke glimrende Vidnesbyrd om „herlige intellektuelle Evner“ fra sin første Lærer, den forrige Kateket i Byen, manglede han mere end tre Points i Udmærkelse til Studentereksamen?

. . . Atter Filisteri! . . . O, at han ikke trygt turde betro sig til Lykkestjernen!

Alt i ham var Angest og Bæven, Bitterhed, Haabløshed, Forbitrelse uden Genstand, udygtig til Daad. Hvor foragtede han sig selv! — Pjalt! raabte han højt.

X.

— Nej, Moder . . .! Det bliver en Skandale for hele Byen. Skal det kaldes en fin Dama, den Frøken Fahlgren?

— Mit stakkels Barn! Og at hun brugte Guds Hus til det! Ja, man kan rigtignok se, hvor lidt Rang og Titler har at betyde, naar der ikke er et adeligt Sind i Vedkommende.

Fru Alslev og hendes Datter stod tæt omfavnede i deres lavloftede, lune Dagligstue.

— Ja, men Barn, sagde Moderen . . . elsker Du da Karl Hellmann?

En Huiken var Svaret. Moderen gentog Spørgsmaalet.

— Nej, ja . . . jeg véd ikke, hulkede Johanne. For jeg har aldrig tænkt over det . . . Saadan at elske . . . saadan, som vi har læst om . . . det var saa dejligt . . . Alma i den gamle Gartner Stjernes Have . . . Henrik og Else . . . Nej, Moder! Jeg har tænkt, at det maatte være det dejligste i Verden at kunne elske saadan som . . . Hagbarth og Signe! . . . Nej, nej, jeg har aldrig følt saadant noget . . . for Karl Hellmann nu slet ikke.